

INSTYTUT
STUDIÓW
PODATKOWYCH
MODZELEWSKI I WSPÓLNICY

TYGODNIOWY PRZEGLĄD INFORMACJI PODATKOWYCH

Od dnia 17 marca 2017 r. do dnia 23 marca 2017 r.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy Sp. z o.o.

ul. Kaleńska 8, 04-367 Warszawa

ZMIANY W PRAWIE PODATKOWYM

1) Aktualności

Zaniechanie poboru podatku dochodowego od osób fizycznych od niektórych dochodów (przychodów) związanych z użytkowaniem lokalu mieszkalnego

W dniu 28 lutego 2017 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 27 lutego 2017 r. w sprawie zaniechania poboru podatku dochodowego od osób fizycznych od dochodów (przychodów) z tytułu umorzenia należności pieniężnych związanych z użytkowaniem lokalu mieszkalnego.

Rozporządzenie wydane zostało na podstawie przepisu art. 22 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, w oparciu o który minister właściwy ds. finansów publicznych może w przypadkach uzasadnionych interesem publicznym lub ważnym interesem podatników zaniechać w całości lub w części poboru podatków, określając rodzaj podatku, okres, w którym następuje zaniechanie, i grupy podatników, których dotyczy zaniechanie.

W myśl rozporządzenia zaniechanie poboru podatku dochodowego od osób fizycznych od niektórych dochodów (przychodów) z tytułu umorzenia przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego należności pieniężnych związanych z użytkowaniem lokalu mieszkalnego, zgodnie z zasadami określonymi na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z 27.08.2009 r. o finansach publicznych lub uchwałą, o której mowa w art. 59 ust. 3 ustawy o finansach publicznych. Zgodnie z rozporządzeniem zaniechaniem zostaną objęte umorzone należności dotyczące:

- zaległej opłaty z tytułu czynszu najmu lokalu mieszkalnego,
- zaległej opłaty za dostawy do lokalu mieszkalnego energii, gazu, wody oraz za odbiór ścieków, odpadów i nieczystości ciekłych,
- odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego,
- odsetek od ww. należności,
- nieuregulowanych kosztów dochodzenia i egzekucji ww. należności, w tym zasądzonych prawomocnym

tytułem wykonawczym wraz z kosztami postępowania sądowego i egzekucyjnego.

Zaniechanie znajdzie zastosowanie do dochodów (przychodów) uzyskanych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

Na podstawie przepisu art. 59 ust. 1 ustawy o finansach publicznych, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem dłużnika lub interesem publicznym należności pieniężne mające charakter cywilnoprawny, przypadające jednostce samorządu terytorialnego lub jej jednostkom podległym, mogą być umarzone albo ich spłata może być odraczana lub rozkładana na raty, na zasadach określonych przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego. Natomiast przepis art. 59 ust. 3 ustawy o finansach publicznych przewiduje, że organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego może, w drodze uchwały, postanowić o stosowaniu z urzędu ww. ulg, w przypadku wystąpienia okoliczności wskazanych w art. 56 ust. 1 ustawy o finansach publicznych.

Pozyskiwanie billingów i innych danych wrażliwych od operatorów telekomunikacyjnych

Zgodnie z art. 114 ust. 2 pkt 1 - 3 w zw. z ust. 1 pkt 1 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej przedsiębiorca telekomunikacyjny jest obowiązany przekazać nieodpłatnie:

1. na pisemny wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej albo naczelnika urzędu celno-skarbowego;
 2. na pisemny wniosek funkcjonariusza wykonującego czynności operacyjno-rozpoznawcze posiadającego pisemne upoważnienie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej albo naczelnika urzędu celno-skarbowego do występowania w jego imieniu o udostępnienie danych, o których mowa w ust. 1;
 3. za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej funkcjonariuszowi wykonującemu czynności operacyjno-rozpoznawcze posiadającemu pisemne upoważnienie
- dane określone w art. 180c i 180d ustawy Prawo telekomunikacyjne oraz w art. 18 ust. 1 -5 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

Zakres danych obejmuje w szczególności ustalenie podmiotu inicjującego połączenie, odbiorcy połączenia, rodzaju połączenia, lokalizacji, daty i godziny połączenia, czasu trwania połączeń, informacje o nieudanych próbach nawiązania połączeń, dane użytkownika sieci (w tym miejsce zamieszkania, adres korespondencyjny).

Powyższe uprawnienie nie obejmuje rejestrowania przekazów telekomunikacyjnych, tj. rejestrowania rozmów. Rejestrowanie jest natomiast dopuszczalne w trybie art. 117 ust. 1 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej w ramach tzw. czynności „operacyjno- rozpoznawczych”

Podsumowując: od dnia 1 marca 2017 r. organy KAS mają łatwiejszy dostęp do danych posiadanych przez operatorów telekomunikacyjnych.

2) Zdaniem eksperta

Zwolnienie dla wygranych w konkursie

Podmiot wypłacający wygraną w konkursie powinien – jako płatnik - w każdym przypadku rozważyć, czy nagroda ta korzysta ze zwolnienia od podatku dochodowego.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 68 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. wolna od podatku jest m.in. wartość wygranych w konkursach i grach organizowanych i emitowanych (ogłaszanych) przez środki masowego przekazu (prasa, radio i telewizja) oraz konkursach z dziedziny nauki, kultury, sztuki, dziennikarstwa i sportu, a także nagród związanych ze sprzedażą premiową - jeżeli jednorazowa wartość tych wygranych lub nagród nie przekracza kwoty 760 zł. Jak wynika z tego przepisu, warunkiem skorzystania ze zwolnienia jest przyznanie nagród dla

poszczególnych laureatów w wysokości nieprzekraczającej określonej kwoty. W przypadku nagród rzeczowych, dla potrzeb omawianego zwolnienia, należy obliczyć ich wartość zgodnie z art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (dalej: ustawa z dnia 26 lipca 1991 r.). Wynika z niego, że wartość pieniężną świadczeń w naturze, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 2, określa się na podstawie cen rynkowych stosowanych w obrocie rzeczami lub prawami tego samego rodzaju i gatunku, z uwzględnieniem w szczególności ich stanu i stopnia zużycia oraz czasu i miejsca ich uzyskania. W celu ustalenia podstawy opodatkowania należy więc określić, jaką wartość rynkową miała rzecz przekazana podatnikowi w wyniku wzięcia przez niego udziału w konkursie.

Ponadto należy wskazać, że organizowany konkurs powinien wypełniać definicję pojęcia „konkursu”. Co prawda ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. nie zawiera takiej definicji, w związku z czym zastosowanie znajdzie wykładnia językowa. Zgodnie z definicją zawartą w Słowniku Języka Polskiego PWN konkurs jest to przedsięwzięcie dające możliwość wyboru przez eliminację najlepszych wykonawców, autorów danych prac. Z tej definicji wynika, iż jakieś przedsięwzięcie można określić mianem konkursu, jeśli istnieje w nim element współzawodnictwa w celu osiągnięcia najlepszego rezultatu. Z kolei w wyroku WSA w Szczecinie z dnia 12 stycznia 2012 r., (sygn. akt I SA/Sz 852/11), podniesiono, że: „przepisy prawa podatkowego nie definiują pojęcia „konkurs” w związku z czym uzasadnione jest odwołanie się w tej mierze do definicji słownikowej tego pojęcia zawartej, np. w Uniwersalnym Słowniku Języka Polskiego pod redakcją S. Dubisza (PWN, Warszawa 2003 r., tom 2, str. 210), zgodnie z którą „konkurs” to przedsięwzięcie najczęściej

Małgorzata Słomka

Doradca podatkowy nr wpisu: 09900

Prawnik, Konsultant Podatkowy. Absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego oraz Podyplomowego Studium Podatków i Prawa Podatkowego UW. W Instytucie pracuje od stycznia 2008 r. Przed zatrudnieniem w ISP pracowała w Kancelarii Adwokackiej, a następnie w Krajowej Izbie Doradców Podatkowych (Kierownik Działu Prawnego, Zastępca Dyrektora Biura). Odpowiedzialna za udzielanie konsultacji podatkowych, sporządzanie opinii, ekspertyz i pism procesowych, prowadzenie postępowań podatkowych oraz reprezentację klientów przez sądami administracyjnymi.

o charakterze artystycznym, rozrywkowym, sportowym, dające możliwość wyboru najlepszych wykonawców, autorów danych prac, itp. zwykle wyróżnianych nagrodami. Według natomiast Domowego Popularnego Słownika Języka Polskiego pod redakcją B. Dunaja (wyd. Cykada, str. 202), „konkurs” to zorganizowana impreza o określonym regulaminie, której celem jest wyłonienie w drodze eliminacji kogoś lub czegoś najlepszego w danej dziedzinie, zwykle połączona z przyznaniem nagród. Z kolei w Słowniku Wyrazów Obcych (wyd. Europa, str. 396-397) wskazano, że „konkurs” to impreza, która ma na celu wyłonienie przez specjalistyczne jury osoby lub

grupy najlepszej w danej dziedzinie, np. artystycznej, naukowej, przebiegająca często wieloetapowo; najczęściej wygrana lub zajęcie jednego z wyższych miejsc w konkursie jest związane z określoną w warunkach wstępnych nagrodą pieniężną, rzeczową lub przyznaniem prawa do realizacji czegoś. Z powyższych definicji wynika, że głównym celem konkursu jest wyłonienie najlepszych osób w danej dziedzinie, i że aby konkurs odpowiadał istocie tego przedsięwzięcia, to powinien w nim wystąpić element rywalizacji.”

Małgorzata Słomka
Doradca podatkowy

NAJNOWSZE ORZECZNICTWO I INTERPRETACJE PODATKOWE

1. Wyroki sądów administracyjnych

Czy sprzedaż prywatnej nieruchomości oddanej w dzierżawę podlega podatkowi od towarów i usług?

W wyroku z dnia 18 stycznia 2017 r. WSA we Wrocławiu (ISA/Wr 1027/16), odnosząc się m.in. do przesłanek zastosowania art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (dalej: ustawa), zajął stanowisko w sporze o to, czy sprzedaż prywatnej nieruchomości oddanej w dzierżawę podlega podatkowi od towarów i usług?

Wyrok zapadł w sprawie ze skargi na interpretację indywidualną wydaną na wniosek podatnika, który w 2002 r. nabył wraz z małżonką niezabudowaną działkę rolną, a następnie wobec zmiany planów zawodowych i życiowych, odstąpił od zamiaru prowadzenia gospodarstwa rolnego i zdecydował o sprzedaży nieruchomości. Wcześniej jednak grunty te wydzierżawił przedsiębiorcy rolnemu. Pozostały one niezabudowane i nieuzbrojone w infrastrukturę techniczną, a w ewidencji gruntów i budynków oznaczone były jako grunty orne, pomimo uchwalenia (niezależnie od woli małżonków) w 2003 r. planu zagospodarowania przestrzennego, który przewidywał dla przedmiotowego terenu funkcje aktywności gospodarczej (w tym zabudowę), przeznaczenie części na komunikację (ulice, drogi), zieleni i infrastrukturę techniczną. Nieruchomość będąca przedmiotem

przyszłej sprzedaży nie była wykorzystywana przez żadnego z małżonków w celu realizowania działalności gospodarczej, bowiem małżonkowie nie byli osobami prowadzącymi działalność gospodarczą, ani podatnikami VAT. Utrzymywali gospodarstwo domowe z przychodów będących wynagrodzeniami z umów o pracę. Małżonkowie nie podejmowali też aktywnych działań o charakterze marketingowym w zakresie sprzedaży nieruchomości i nie korzystali z usług pośrednictwa w obrocie nieruchomościami celem zbycia przedmiotowych gruntów. Małżonkowie nie byli ponadto właścicielami ani współwłaścicielami innych nieruchomości rolnych, a ich własnością był jedynie lokal mieszkalny wykorzystywany do własnych celów mieszkalnych.

W przedstawionych okolicznościach występując o wydanie interpretacji indywidualnej wnioskodawca zajął stanowisko, że z tytułu sprzedaży przedmiotowej nieruchomości nie będzie podatnikiem VAT, bowiem jest to sprzedaż towarów stanowiących część majątku osobistego. Organ interpretacyjny zakwestionował powyższą ocenę i przyjął, że ponieważ dzierżawa nieruchomości jest kwalifikowana jako działalność gospodarcza w rozumieniu ustawy, zatem wnioskodawca nie będzie zbywał majątku osobistego, ale majątek wykorzystywany w prowadzonej działalności gospodarczej i sprzedaż przedmiotowych nieruchomości będzie podlegała VAT.

WSA we Wrocławiu, do którego podatnik zaskarżył powyższą interpretację, uznał zasadność skargi. Sąd

wskazał na treść art. 15 ust. 1 i 2 ustawy oraz na fakt, że powołany przepis stanowi implementację art. 9 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (dalej: dyrektywa 112).

WSA odwołał się także do orzecznictwa TS dotyczącego definicji „działalności gospodarczej”, z którego wynika m.in., że daną działalność kwalifikuje się co do zasady jako działalność gospodarczą, jeżeli ma ona charakter trwały i jest wykonywana w zamian za wynagrodzenie otrzymywane przez autora danej transakcji (zob. postanowienie TS w sprawie Gmina W., EU: C:2014:197, pkt 16; wyroki TS w sprawie: Komisja/Finlandia, C-246/08, EU:C:2009:671, pkt 36, 37). Wskazał też, na orzeczenia TS, zgodnie z którymi okoliczność, iż dobro nadaje się wyłącznie do użytku gospodarczego, z reguły wystarcza, aby uznać, że jego właściciel wykorzystuje je na potrzeby działalności gospodarczej i w konsekwencji w celu uzyskiwania z tego tytułu stałego dochodu. Jeśli natomiast dobro ze względu na swój charakter może być wykorzystywane zarówno do celów gospodarczych, jak i prywatnych, należy zbadać wszystkie okoliczności jego użytkowania, aby stwierdzić, czy rzeczywiście jest ono wykorzystywane w sposób ciągły w celu uzyskiwania dochodu (zob. wyroki TS w sprawie: Renate Enkler, EU: C:1996:352, pkt 27, Ręđlihs, EU:C:2012:497, pkt 35).

Wobec powyższego WSA przyjął, że grunty zostały zachowane w majątku prywatnym podatnika jako dobro osobiste, to jednak małżonkowie uzyskiwali z nich dochód na skutek dzierżawy rolnikowi do celów działalności rolniczej, czyli miało miejsce wykorzystywanie własności nieruchomości w sposób ciągły dla celów zarobkowych, które musi być uznane za działalność gospodarczą.

Sąd podkreślił, że taka kwalifikacja dzierżawy wynika z orzecznictwa TS, który zajmował się kwestią wynajmu majątku rzeczowego przykładowo w sprawie: Renate Enkler, czy też w sprawie J. Heerma, C-23/98, EU:C:2000:46. Doznaje również potwierdzenia w orzecznictwie sądów polskich, uznających dzierżawę gruntu, która cechuje się powtarzalnością, długim okresem trwania i jest dokonywana w celach zarobkowych za działalność gospodarczą (por. wyroki NSA z dnia: 13 listopada 2012 r. sygn. akt I FSK 1805/11; 18 grudnia 2014 r. sygn. akt I FSK 1991/13).

Niemniej jednak WSA zauważył, że sam fakt uznania dzierżawy gruntu za działalność gospodarczą nie ma automatycznego przeniesienia na późniejszą transakcję sprzedaży gruntu. W przypadku osób fizycznych istnieje

majątek przedsiębiorstwa (wyodrębniony w sposób wyraźny dla celów prowadzonej działalności gospodarczej) i majątek prywatny; może się więc zdarzyć, że elementy majątku prywatnego są wykorzystywane do celów zarobkowych (tym samym wchodzi w zakres działalności gospodarczej), a mimo to pozostają w majątku prywatnym. W ocenie sądu, to że podatnik dzierżawi nieruchomości nie, oznacza, że zostały one zaliczone do aktywów przedsiębiorstwa, skoro takiego przedsiębiorstwa podatnik ten nie prowadzi. Nie można zatem czynić konkluzji, że sprzedaż czyniona jest w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Sąd podkreślił, że ustawodawca polski nie skorzystał z opcji określonej w art. 12 ust. 1 i 3 dyrektywy 112 umożliwiającej uznanie za podatnika każdego, kto okazjonalnie dokonuje transakcji związanej z działalnością gospodarczą, w zakresie pojedynczej dostawy budynku lub terenu budowlanego (por. wyrok NSA z dnia z 30 listopada 2011 r. sygn. akt I FSK 1684/11; z 9 listopada 2011 r. sygn. akt I FSK 1655/11; z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt I FSK 382/14, CBOSA).

W konsekwencji – zdaniem WSA - transakcja ta nie podlega VAT, a więc organ podatkowy błędnie zastosował w okolicznościach sprawy art. 15 ust. 1 i 2 ustawy. Uprzednia dzierżawa gruntu znajdującego się w majątku prywatnym osoby fizycznej nie może bowiem przesądzać o opodatkowaniu VAT późniejszej sprzedaży gruntu.

2. Interpretacje podatkowe

Czy usługi świadczone przez dom pomocy społecznej (powiatową jednostkę budżetową) podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług?

W kwestii podlegania opodatkowaniu usług świadczonych przez domy pomocy społecznej wypowiedział się Minister Finansów w interpretacji nr 1061-IPTPP3.4 512.687.2016.2.MK z dnia 27 lutego 2017 r.

Minister na wstępie zauważył, że z wyroku TSUE w sprawie C-276/14 wynika, iż samorządowe jednostki budżetowe nie posiadają odrębności podatkowej na gruncie przepisów o VAT, zatem wszelkie czynności przez nie dokonywane powinny być rozliczane przez jednostkę samorządu terytorialnego, która je utworzyła. Powiat wykonując we własnym imieniu i na własny rachunek czynności spełniające definicję działalności gospodarczej, określonej w art. 15 ust. 2 ustawy o podatku od

towarów i usług, działa w charakterze podatnika podatku VAT, tym samym podlega rejestracji dla potrzeb tego podatku na zasadach ogólnych.

Organ wskazał, że w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której występować będzie skonkretyzowane świadczenie (zapewnienie pobytu), które będzie wykonywane z nakazu organu (decyzja administracyjna) pomiędzy dwoma określonymi stronami transakcji, dla którego istnieć będzie bezpośredni beneficjent czynności. Minister podkreślił, że powiat zobowiązuje się wykonać określone decyzją administracyjną czynności na rzecz konkretnej osoby (podopiecznego), która za te czynności dokona opłaty w określonej decyzją wysokości. Zdaniem Organu możliwe będzie zatem zidentyfikowanie konkretnego świadczenia wykonywanego przez powiat na rzecz określonego podmiotu (nabywcy). Dlatego też świadczone czynności spełniają definicję świadczenia usług określoną w art. 8 ust. 1 ustawy.

Minister uznał, że w przedmiotowej sprawie powiat z tytułu świadczenia usług w zakresie opieki społecznej jest podatnikiem w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy, a świadczone czynności będą spełniały definicję świadczenia usług określoną w art. 8 ust. 1 ustawy, a powiat w zakresie tych czynności nie będzie korzystał z wyłączenia od podatku od towarów i usług na podstawie przepisu art. 15 ust. 6 ustawy o podatku od towarów i usług.

Podsumowując, czynności wykonywane przez powiat w zakresie pomocy społecznej stanowią świadczenie usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy, podlegające opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług.

Czy wykonując opinie dla sądów i innych organów Państwa biegły sądowy może skorzystać z 50% kosztów uzyskania przychodów?

Wynagrodzenie za sporządzenie opinii przez biegłego jest wynagrodzeniem za wykonaną pracę i nie stanowi przychodu za korzystanie z praw autorskich lub rozporządzanie tymi prawami.

Na temat wysokości kosztów uzyskania przychodów stosowanych przez biegłych wypowiedział się Minister Finansów m.in. w interpretacji indywidualnej nr 0461-ITPB4.4511.806.2016.2.MK z dnia 27 lutego 2017 r.

Z przedstawionego we wniosku stanu faktycznego wynikało, że Wnioskodawczyni w 2015 r. została powołana na biegłego sądowego w postępowaniach cywilnych w zakresie spółdzielczości mieszkaniowej i od 2016 roku pełni tę funkcję oraz wykonuje opinie na zlecenie sądów.

Zlecenia te są odpłatne, za każde zlecenie Wnioskodawczyni wystawia rachunek, a stawki wynagrodzenia są określone w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości. Opinie nie są wydawane w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

W świetle przedstawionego stanu faktycznego Organ wskazał, że wykonywanie pracy twórczej nie oznacza automatycznie powstania utworu i przejścia praw z tego tytułu. Wynagrodzenie biegłego jest wynagrodzeniem za wykonaną przez niego pracę, nie jest natomiast wynagrodzeniem z tytułu rozporządzenia przez twórcę prawami autorskimi do utworu. Zdaniem Organu zastosowanie kosztów uzyskania przychodów w wysokości 50% jest możliwe wówczas, gdy dana osoba uzyska przychód za wykonanie dzieła będącego przedmiotem prawa autorskiego lub pokrewnego oraz gdy twórca dokona rozporządzenia prawami autorskimi do swojego utworu, czyli gdy przechodzą one na zleceniodawcę lub gdy udziela licencji na korzystanie z nich.

W ocenie Ministra w przedmiotowej sprawie wynagrodzenie za sporządzenie opinii przez biegłego jest wynagrodzeniem za wykonaną pracę i nie stanowi ono przychodu za korzystanie z praw autorskich lub rozporządzanie tymi prawami; w konsekwencji do wynagrodzenia za wydanie ww. opinii nie będą miały zastosowania koszty uzyskania przychodów, o których mowa w art. 22 ust. 9 pkt 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, tj. w wysokości 50% uzyskanego przychodu.

Do wynagrodzenia biegłego sądowego uzyskanego w związku z wydaną opinią w postępowaniu sądowym zastosowanie będą miały koszty uzyskania przychodów w wysokości 20% uzyskanego przychodu, zgodnie z art. 22 ust. 9 pkt 4 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Gmina ma prawo do odliczenia podatku naliczonego z faktur, które zostaną omyłkowo wystawione po dokonaniu „centralizacji” ze wskazaniem danych jednostek budżetowych

Z powyższym pytaniem zwróciła się do organu podatkowego gmina, która miała wątpliwości w zakresie odliczenia podatku od towarów i usług w sytuacji wystawienia faktur przez kontrahentów z danymi podległych jednostek organizacyjnych po dokonaniu centralizacji rozliczeń.

Stosownie do art. 106b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług podatek jest

obowiązany wystawić fakturę dokumentującą sprzedaż, a także dostawę towarów i świadczenie usług, o których mowa w art. 106a pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r., dokonywane przez niego na rzecz innego podatnika podatku, podatku od wartości dodanej lub podatku o podobnym charakterze lub na rzecz osoby prawnej niebędącej podatnikiem. faktury są dokumentami potwierdzającymi rzeczywiste transakcje gospodarcze dokonywane przez podatnika. Faktura pełni szczególną rolę dowodową w prawidłowym wymiarze podatku od towarów i usług, dlatego też niezwykle istotne jest prawidłowe oznaczenie wszystkich elementów faktury. Jest dokumentem potwierdzającym zaistnienie zdarzenia gospodarczego (potwierdzeniem nabycia określonych towarów i usług lub też otrzymania zaliczki).

Wystawienie faktury należy rozumieć jako sporządzenie ww. dokumentu oraz jego przekazanie innemu podmiotowi (nabywcy), a przez to wprowadzenie faktury do obrotu prawnego. W praktyce zdarzają się jednakże sytuacje, gdy po wystawieniu faktury następują zdarzenia gospodarcze mające wpływ na treść pierwotnej faktury lub faktura zawiera błędy. W takiej sytuacji ustawodawca wskazuje na obowiązek skorygowania takiej faktury poprzez wystawienie faktury korygującej. Pomyłki dotyczące informacji wiążącej się z nabywcą mogą być skorygowane poprzez wystawienie przez nabywcę noty korygującej.

Jednostki samorządu terytorialnego są podatnikami podatku od towarów i usług jedynie w zakresie wszelkich czynności, które mają charakter cywilnoprawny, tzn. są przez nie realizowane na podstawie umów cywilnoprawnych.

Od dnia centralizacji gmina jest zobowiązana do wystawiania faktur na zasadach ogólnych, zamieszczając na nich w szczególności numer, pod którym jest zidentyfikowana na potrzeby podatku od towarów i usług oraz swój adres rejestracyjny (adres siedziby urzędu obsługującego gminę). Nie ma przeszkód, aby faktury zawierały dodatkowo dane jednostki organizacyjnej (np. określenie nazwy i formy jednostki oraz jej adresu), która faktycznie dokonuje tej czynności udokumentowanej fakturą. Tak wystawiona faktura będzie stanowiła podstawę do odpowiedniego przyporządkowania księgowego w dokumentacji prowadzonej przez jednostkę organizacyjną. Podobne zasady obowiązują przy fakturach wystawianych na rzecz gminy (lub jej jednostek organizacyjnych). Zatem faktury powinny być wystawiane na gminę, z ewentualnym wyszczególnieniem danych jednostki organizacyjnej, której nabycie udokumentowane daną fakturą dotyczy.

Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu w interpretacji i indywidualnej z dnia 1 lutego 2017 r. (3063-ILPP3.4512.189.2016.1.JK) stwierdził, że art. 88 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. nie przewiduje braku prawa do odliczenia podatku naliczonego wynikającego z faktury zawierającej błędne oznaczenie nabywcy czy błędny numer NIP nabywcy (oczywiście w sytuacji, gdy faktura odzwierciedla prawdziwe zdarzenie gospodarcze). W sytuacji błędnego oznaczenia nabywcy (wskazania danych jednostki budżetowej a nie gminy), w odniesieniu do transakcji mających miejsce w okresie po dokonaniu tzw. „centralizacji” rozliczeń VAT, gmina będzie zobowiązana do wystawienia not korygujących lub ubiegania się o wystawienie faktur korygujących.

INFORMACJE DLA PŁATNIKÓW ZUS

Wynagrodzenie członka zarządu – kontrakt menadżerski

Wynagrodzenie otrzymywane przez członka zarządu na podstawie kontraktu menadżerskiego stanowi dla niego przychód z działalności wykonywanej osobiście, o którym mowa w art. 13 pkt 9 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych.

W myśl tego przepisu do źródeł z przychodów uzyskiwanych z działalności wykonywanej osobiście zalicza

się między innymi przychody uzyskiwane na podstawie umów o zarządzanie przedsiębiorstwem, kontraktów menadżerskich jak i umów o podobnym charakterze. Z uwagi na bezspornie osobisty charakter kontraktu menadżerskiego lub umów o podobnym charakterze, ustawodawca zawarł w treści art. 13 pkt 9 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. regulację szczególną, stanowiącą, iż przychody z tego tytułu są przychodami z osobiście wykonywanej działalności, nawet gdy umowy te zawierane są przez autonomiczne podmioty gospodarcze, tj.

osobę fizyczną prowadzącą działalność, spółkę cywilną, czy spółkę jawną. Nawet więc gdy przychody z umów o zarządzanie przedsiębiorstwem osiągane są w związku z działalnością gospodarczą prowadzoną w formie spółki osobowej, ich źródłem dla wspólnika jest w dalszym ciągu działalność wykonywana osobiście. Nie jest to w żadnym razie przychód uzyskiwany z tytułu uczestnictwa w spółce. Nie ma więc w tym przypadku także wyraźnych korzyści podatkowych (np. brak jest możliwości zastosowania tzw. podatku liniowego i płacenia składek ZUS tylko z działalności gospodarczej).

Zdaniem NSA (uchwała w składzie 7 sędziów NSA z dnia 26 kwietnia 2010 r., sygn. II FPS 10/09) czynności menadżerskie (i inne tego typu) zawsze będą miały charakter czynności wykonywanych osobiście (uzyskane wynagrodzenie nie może zostać wówczas zaliczone do pozarolniczej działalności gospodarczej).

W zakresie opodatkowania przychodów z kontraktów menedżerskich należy wskazać, że w myśl art. 13 pkt 9 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r., przychody uzyskane na podstawie umów o zarządzanie przedsiębiorstwem, kontraktów menedżerskich lub umów o podobnym charakterze, w tym przychody z tego rodzaju umów zawieranych w ramach prowadzonej przez podatnika pozarolniczej działalności gospodarczej - uważa się za przychody z działalności wykonywanej osobiście.

Taka kwalifikacja przychodów z umów menedżerskich stała się przedmiotem licznych sporów pomiędzy podatnikami a organami podatkowymi. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 19 lipca 2007 r., sygn. akt K 11/06 stwierdził jednak, że art. 13 pkt 9 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. nie jest wadliwy legislacyjnie i nie narusza Konstytucji RP.

Przychody uzyskane na podstawie kontraktu menedżerskiego zalicza się do przychodów z działalności wykonywanej osobiście nawet wówczas, gdy tego rodzaju kontrakt został zawarty w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez menedżera. Taki pogląd prezentują w swych wyjaśnieniach organy podatkowe, m.in. Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu w interpretacji indywidualnej z 17 grudnia 2012 r., nr ILPB1/415-909/12-4/AA, Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy w interpretacji indywidualnej z 24 sierpnia 2012 r., nr ITPB1/415-624/12/PSZ, a wcześniej Minister Finansów w interpretacji ogólnej z 31 maja 2010 r., nr DD2/033/95/KBF/10/403. Stanowisko takie znajduje potwierdzenie również w orzecznictwie sądów administracyjnych, m.in. w podjętej przez NSA uchwale z 26 kwietnia 2010 r., sygn. akt II FPS 10/09, a także w wyrokach NSA z 3 lutego 2011 r., sygn. akt II FSK 1730/09 oraz z 14 kwietnia 2011 r., sygn. akt II FSK 2137/09.

DLA ZARZĄDÓW I RAD NADZORCZYCH

Zamknięcie roku podatkowego i rozliczenie kosztów w podatku dochodowym od osób prawnych w przypadku łączenia spółek kapitałowych

W związku z zamknięciem ksiąg rachunkowych w spółce przejmowanej zmiana ulega rok podatkowy. Zgodnie bowiem z art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (dalej: ustawa z dnia 15 lutego 1992 r.), jeżeli z odrębnych przepisów wynika obowiązek zamknięcia ksiąg rachunkowych (sporządzenia bilansu) przed upływem przyjętego przez podatnika roku podatkowego, za rok podatkowy uważa się okres od pierwszego dnia miesiąca

następującego po zakończeniu poprzedniego roku podatkowego do dnia zamknięcia ksiąg rachunkowych. W tym przypadku za następny rok podatkowy uważa się okres od dnia otwarcia ksiąg rachunkowych do końca przyjętego przez podatnika roku podatkowego.

Wskazane wyżej „odrębne przepisy” zawarte są w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (dalej: ustawa z dnia 29 września 1994 r.), której art. 12 ust. 2 pkt 4 stanowi, że księgi rachunkowe zamyka się w jednostce przejmowanej na dzień połączenia związanego z przejściem jednostki przez inną jednostkę, w szczególności na dzień wpisu do rejestru tego połączenia, jednakże nie później niż w ciągu 3 miesięcy od dnia zaistnienia tego zdarzenia.

Wyjątek od tak sformułowanej zasady ustawodawca zawarł w art. 12 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r., który pozwala na niezamykanie ksiąg rachunkowych w przypadku połączenia jednostek, gdy w myśl ustawy rozliczenie połączenia następuje metodą łączenia udziałów i nie powoduje powstania nowej jednostki.

Ustawa z 29 września 1994 r. przewiduje dwie alternatywne metody rozliczania połączeń:

- metodę nabycia - polegającą na sumowaniu poszczególnych pozycji aktywów i pasywów spółki przejmującej, według ich wartości księgowej, z odpowiednimi pozycjami aktywów i pasywów spółki przejętej, według ich wartości godziwej ustalonej na dzień ich połączenia (art. 44b ust 1) oraz
- metodę łączenia udziałów – czyli sumowanie poszczególnych pozycji odpowiednich aktywów i pasywów oraz przychodów i kosztów połączonych spółek, według stanu na dzień połączenia, po uprzednim doprowadzeniu ich wartości do jednolitych metod wyceny i dokonaniu wyłączeń (art. 44c ust 1).

Metoda nabycia udziałów polega na tym, iż Spółka przejmowana kończy swoją działalność. Spółka ta jest więc zobowiązana do zamknięcia swoich ksiąg rachunkowych i sporządzenia sprawozdania finansowego.

Wobec powyższego dla rozliczenia przychodów i kosztów w podatku dochodowym od osób prawnych znaczenie ma sposób, w jaki doszło do połączenia spółek oraz to, jak metoda stosowana jest zgodnie

z ustawą z 29 września 1994 r. do rozliczania ww. połączeń.

Należy stwierdzić, że nie zawsze z dniem połączenia spółka przejmowana kończy swój rok podatkowy. Jeśli bowiem spółka nie ma obowiązku zamykania ksiąg rachunkowych w tym roku, to nie ustala również ewentualnej straty za ten rok. W takiej sytuacji spółka przejmująca może doliczyć do swoich przychodów i kosztów uzyskania przychodów za rok podatkowy, w którym doszło do połączenia przychody i koszty uzyskania przychodów spółki przejmowanej za okres od początku jej roku podatkowego do dnia wykreślenia jej z rejestru. Dotyczy to również sytuacji, w której koszty uzyskania przychodów przewyższają przychody podatkowe.

Reasumując, w przypadku gdy połączenie następuje w ciągu roku podatkowego, możliwe jest „przeniesienie” na spółkę przejmującą bieżących kosztów spółki przejmowanej (kosztów trwającego roku podatkowego). Koszty te bowiem nie stanowią jeszcze straty w rozumieniu ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. Jest to możliwe jednak pod warunkiem, że w związku z połączeniem nie będą zamykane księgi rachunkowe. Taka sytuacja wystąpi z kolei w przypadku połączenia rozliczonego metodą łączenia udziałów.

A contrario, gdy w związku z połączeniem będą zamykane księgi rachunkowe i zamiast metody łączenia udziałów zastosowanie znajdzie metoda nabycia udziałów, spółka przejmująca nie ma możliwości rozliczenia w swoich księgach przychodów podatkowych lub kosztów uzyskania przychodów przypisywanych do Spółki przejmowanej.

INFORMACJE O PODATKACH I OPŁATACH LOKALNYCH

Antresole a podatek od nieruchomości

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: grunty, budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Podstawę opodatkowania dla budynków lub ich części stanowi ich powierzchnia użytkowa. Powierzchnię

pomieszczeń lub ich części oraz część kondygnacji o wysokości w świetle od 1,40 m do 2,20 m zalicza się do powierzchni użytkowej budynku w 50%, a jeżeli wysokość jest mniejsza niż 1,40 m powierzchnię te pomija się.

Pod pojęciem powierzchni użytkowej budynku lub jego części należy rozumieć powierzchnię mierzoną po wewnętrznej długości ścian na wszystkich kondygnacjach, z wyjątkiem powierzchni klatek schodowych oraz szybów dźwigowych. Za kondygnację uważa się również garaże podziemne, piwnice, sutereny i poddasza użytko-

we. Jest to przykładowe wyliczenie pomieszczeń, które są kondygnacją w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, ułatwiające rozumienie tego pojęcia.

Definicja powierzchni użytkowej budynku zawarta w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych wyłącza z tej powierzchni jedynie powierzchnie klatek schodowych i szybów dźwigowych. Jest więc to katalog zamknięty, zawierający wyliczenie wszystkich i zarazem jedynie dopuszczalnych wyłączeń. Zatem intencją ustawodawcy było, by pozostała powierzchnia użytkowa budynku lub jego części stanowiła podstawę opodatkowania w podatku od nieruchomości.

Potwierdzeniem intencji ustawodawcy, aby pozostała powierzchnia użytkowa budynku lub jego część, poza powierzchnią klatek schodowych oraz szybów dźwigowych, była opodatkowana, jest również art. 4 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. W artykule tym ustawodawca wskazuje, że powierzchnie pomieszczeń lub ich części oraz części kondygnacji zalicza się do powierzchni użytkowej budynku. Zatem ustawodawca wyraźnie nakazuje zaliczyć do powierzchni użytkowej budynku części kondygnacji niebędące pomieszczeniem lub jego częścią.

Z uwagi na fakt, że ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie definiuje pojęcia „kondygnacja”, którym posługuje się ustawodawca w normatywnej definicji powierzchni użytkowej budynku lub jego części i jednocześnie nie odsyła wprost do innego aktu prawnego, w celu ustalenia jego znaczenia należy posłużyć się wykładnią językową. Według Słownika Języka Polskiego pod pojęciem „kondygnacja” należy rozumieć część budynku znajdującą się między stropami lub między podłożem a najniższym stropem, każde piętro. Zatem za kondygnację, w potocznym tego słowa znaczeniu, należy uznać każdą część budynku znajdującą się między sąsiednimi stropami. Pod pojęciem stropu należy natomiast rozumieć poziom element konstrukcyjny oddzielający poszczególne kondygnacje budynku, przenoszący na elementy wspierające ciężar własny i obciążenie użytkowe. Jednocześnie antresola to niskie pomieszczenie mieszkalne lub użytkowe wydzielone z górnej części kondygnacji.

Zgodnie z § 3 pkt 16 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie ilekroć jest mowa o kondygnacji należy przez to rozumieć poziomą nadziemną lub podziemną część budynku, zawartą pomiędzy powierzchnią posadzki na stropie lub najwyżej położonej warstwy

podłogowej na gruncie a powierzchnią posadzki na stropie bądź warstwy osłaniającej izolację cieplną stropu, znajdującego się nad tą częścią budynku, przy czym za kondygnację uważa się także poddasze z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi oraz poziomą część budynku stanowiącą przestrzeń na urządzenia techniczne, mającą średnią wysokość w świetle większą niż 2 m. Za kondygnację nie uznaje się nadbudówek ponad dachem takich jak: maszynownia dźwigu, centrala wentylacyjna, klimatyzacyjna lub kotłownia. Jednocześnie w myśl § 3 pkt 19 rozporządzenia Ministra Infrastruktury pod pojęciem antresoli rozumie się górną część kondygnacji lub pomieszczenia, znajdującą się nad przedzielającym je stropem pośrednim o powierzchni mniejszej od powierzchni tej kondygnacji lub pomieszczenia, niezamkniętą przegrodami budowlanymi od strony wnętrza, z którego jest wydzielona.

Jak wynika z powyższego, za kondygnację należy uznać każdą część budynku znajdującą się między sąsiednimi stropami, natomiast antresola to górna część kondygnacji. Zgodnie ze słownikowym znaczeniem słowa „część” jest to wycinek jakiejś całości, fragment czegoś będący wynikiem podziału lub wyodrębniony z czegoś jeden z elementów, na które dzieli się jakaś całość.

Zatem do powierzchni użytkowej budynku lub jego części należy zaliczyć powierzchnie każdej kondygnacji w budynku. Za kondygnację lub jej część należy uznać część budynku znajdującą się między sąsiednimi stropami. Przy czym ustawodawca nie wymaga, aby przez powierzchnię użytkową budynku rozumieć wyłącznie powierzchnię pomieszczeń znajdujących się na danej kondygnacji. Z powierzchni użytkowej budynku lub jego części ustawodawca wyłączył jedynie powierzchnie klatek schodowych i szybów dźwigowych.

KONTAKT

W przypadku zainteresowania powyższymi informacjami i ich wpływem na państwa działalność, prosimy o kontakt:

Agata Strocka

Konsultant podatkowy

tel. (22) 517 30 69

agata.strocka@isp-modzelewski.pl

OFERTA AUDYT

Od dnia 1 stycznia 2017 r. podwykonawcy robót budowlanych wymienionych w załączniku nr 14 do ustawy o podatku od towarów i usług po raz pierwszy w historii masowo przestaną płacić VAT będąc zmuszeni wnioskować do urzędów skarbowych o zwrot podatku naliczonego. Powodować to będzie konieczność przeprowadzania natychmiastowych kontroli podatkowych przez właściwe organy, w tym przez nowe organy celno-skarbowe, które obejmą zarówno podatników składających deklaracje z kwotą zwrotu różnicy podatku, jak i ich dostawców (hurtownie materiałów budowlanych).

Podatnicy składający deklaracje ze zwrotem podatku naliczonego muszą więc podjąć niezbędne działania mające na celu zmniejszenie ryzyka wynikającego z wadliwego ich sporządzenia oraz popełnionych błędów w ewidencjonowaniu i dokumentowaniu tego podatku. Zwłaszcza wobec wejścia w życie nowych przepisów związanych z używaniem nierzetelnych faktur VAT.

Instytut Studiów Podatkowych od wielu lat świadczy usługi związane z audytem podatkowym, a zwłaszcza weryfikacji ewidencji i deklaracji VAT-7 i VAT-7K przed ich złożeniem przez podatników. W związku z powyższym oferujemy usługę weryfikacji okresowej:

- kolejnych deklaracji podatkowych (podatek należny i podatek naliczony),
 - prowadzonych ewidencji dla potrzeb sporządzenia tych deklaracji,
 - posiadanych dokumentów źródłowych za dany okres podatkowy
- celem uniknięcia ryzyka odpowiedzialności podatkowej, karnoskarbowej i karnej.

Ta weryfikacja będzie następowała **každorazowo przed złożeniem poszczególnych deklaracji** przez podatnika. Usługa weryfikacji może być prowadzona w siedzibie podatnika, obsługującym je biurze rachunkowym lub na podstawie dokumentacji przekazanej w formie elektronicznej. Czas realizacji od 3 do 5 dni w zależności od ilości dokumentów. Cena usługi uzależniona jest od pracochłonności, a zwłaszcza ilości audytowanych dokumentów.

W przypadku pytań bądź wątpliwości pozostają do Państwa dyspozycji: Pan Andrzej Sarna, Dyrektor Działu Marketingu, tel. (22) 517 30 86, andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl, Pani Agata Strocka, starszy specjalista w Dziale Audytu Podatkowego, tel. (22) 517 30 69, agata.strocka@isp-modzelewski.p oraz Pani Katarzyna Wawrzonkiewicz, specjalista w Biurze Obsługi Polis Podatkowych, tel. (22) 517 30 76, katarzyna.wawrzonkiewicz@isp-modzelewski.pl.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy sp. z o.o.

Zarząd		Działy
<p>prof. dr hab. Witold Modzelewski prezes zarządu radca prawny doradca podatkowy nr 00001 tel. (22) 517 39 99 e-mail: witold.modzelewski@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dyrektor Generalny do spraw Doradztwa Podatkowego Mariusz Unisk tel. (22) 517 30 94 e-mail: maiursz.unisk@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Edukacji Jarosław Skonecki dyrektor tel. (22) 517 30 60 wew. 114 e-mail: jaroslaw.skonecki@isp-modzelewski.pl</p>
<p>Renata Janiec-Modzelewska wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 00777 tel. (22) 517 30 60 e-mail: renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dyrektor Generalny do spraw Postępowań Podatkowych Jacek Aninowski tel. (22) 517 30 60 wew. 135 e-mail: jacek.aninowski@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Marketingu Andrzej Sarna specjalista d/s Marketingu tel. (22) 517 30 86 e-mail: andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl</p>
<p>Jerzy Bielawny wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 01079 tel. (22) 870 41 68 e-mail: jerzy.bielawny@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Departament Podatków Bezpośrednich i Majątkowych Jacek Pyssa tel. (22) 517 30 78 e-mail: jacek.pyssa@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Wydawnictw Robert Fajkowski kierownik tel. (22) 517 30 99 e-mail: robert.fajkowski@isp-modzelewski.pl</p>
	<p>Biuro Obsługi Sporów Podatkowych Anna Żarkowska dyrektor biura tel. (22) 810 36 73, 810 87 80 e-mail: biuro.obslugi@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Audytu Podatkowego Agata Strocka konsultant podatkowy tel. (22) 517 30 69 e-mail: agata.strocka@isp-modzelewski.pl</p>

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy - Audyt sp. z o.o.

Siedziba	Zarząd	
<p>ul. Kalańska 8 04-367 Warszawa tel. +48 22 517 30 70 fax. +48 22 517 30 71 e-mail: audyt@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Renata Janiec-Modzelewska Prezes Zarządu Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777</p>	<p>Beata Pytkowska Członek Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 12391</p>
	<p>Jerzy Lewandowski Wiceprezes Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 2219</p>	

Departamenty

Departament Audytu

Jerzy Lewandowski
Wiceprezes Zarządu
Biegły Rewident Nr ew. 2219
tel. + 48 22 517 30 70
e-mail: jerzy.lewandowski@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Finansowo-Księgowej

Elżbieta Cajs
Zastępca Kierownika Departamentu Obsługi Finansowo-Księgowej
tel. + 48 22 517 30 70 wew. 233
e-mail: elzbieta.cajs@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Kadrowo-Płacowej

Alicja Antos
Główny Specjalista ds. Kadr i Płac/Księgowa
tel. + 48 22 517 30 70 wew. 238
e-mail: alicja.antos@isp-modzelewski.pl

Departament Doradztwa Podatkowego

Renata Janiec-Modzelewska
Prezes Zarządu
Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777
tel. + 48 22 517 30 70
e-mail: renata.janiec-modzelewski@isp-modzelewski.pl

Oddziały Instytutu Studiów Podatkowych

Oddział Małopolski	Oddział Śląski	Oddział Wielkopolski
<p>Ul. Gertrudy 7/12 31-076 Kraków tel. (12) 429 24 01 fax (12) 423 23 00 e-mail: biuro.krakow@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Jordana 7b 40-056 Katowice tel. (32) 259 71 50 fax (32) 253 99 89 e-mail: biuro.katowice@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Wiślana 53 60-401 Poznań tel. (61) 848 33 48 fax (61) 848 33 48 e-mail: biuro.poznan@isp-modzelewski.pl</p>